

88.

P r o t o k o l

sepsaný dne 26. dubna 1946 na stanici SNB ve Val. Polance, okr. Vsetín s Janem J a š k e m , nar. 20.1.1902 v Hovězí, okr. Vsetín, tam příslušným, rolníkem, bytem v Hovězí - paseky čp. 135 ve věci zničení Němci hospodářské usedlosti a rodiny Juříčkové v Leskovci čp. 67.

Napomenut, abych vypovídal pravdu, uvádím:

V úterý ráno dne 3. dubna 1945 byl jsem ze svého domova o 3.30 hod. odveden Němci. Byli to vojáci a gestapo. Celé okolí bylo jimi obstoupeno. Byl jsem nejdříve odveden nedaleko od domova a tam jsem musel dvěma voj. důstojníkům popsat okolí. Žádal jsem pak, aby mne propustili, byl jsem však upozorněn, že mohu odejít teprve, až budu propuštěn a pokusil-li bych se o útěk, že budu zastřelen. Tito důstojníci mi nařídili, že z tohoto místa je nejkratší cestou dovedu do Leskovce. Ihned potom přišel ke mně voják asi 43letý, jehož jsem musel vést, kdežto ostatní šli několik kroků za námi. Tento voják byl pak při přestřelce na místě činu, t.j. na pasakách u Juříčků v Leskovci zraněn, protože jsem ho viděl při jejich hromadném odchodu po provedení akce, že měl obvázanou ruku a obvaz měl vedený kolem krku. Více jsem nikoho z nich raněného neviděl. Tento voják byl přes 180 cm vysoký, hubený, podlouhlého obličej, oholen, bezvousý. Mluvil se mnou dosti dobře česky. Když jsme přišli do lesa zvaného Snozí, označil jsem jim další cestu dolů, že přijdou k potoku a za půl hodiny budou v Leskovci. Na to však jeden z důstojníků za námi něco německy promluvil k onomu vojákovvi, který šel za mnou a tento voják mne pak upozornil, že buď půjdu dále s nimi nebo dostanu kulku, abych si vyvolil. Proto jsem šel dále s nimi. Ale když jsme sešli ještě asi 300 kroků, důstojník nařídil zastavit, přišel ke mně a ptal se, zda-li znám mlýn v Leskovci. Odpověděl jsem mu, že v Leskovci sice nemalu, ale, že mlýn Mackův jest mezi Leskovcem a Ústím. On však odpověděl, že Macek, Juříčka. Řekl jsem, že to není mlýn, ale šroták, načež on odpověděl, to fuk, to mlýn a hned nařídil, rychle dolů. Pak dával rozkazy vojákům k obstoupení pasek. Zdeňal jsem znovu o propuštění, nacož však zdůraznil druhý vojenský důstojník, který mluvil také česky, že bych je mohl zradit a proto, že musím s nimi zůstat až do konce. V houští nad Leskovskými pasekami jsme pak zastavili. Tam přišli ke mně dva gestapáci, oba malé postavy ve věku asi 40 roků, oba se mnou mluvili česky. Jeden z nich chtěl nejprve mou legitimaci, ale protože jsem ji u sebe neměl, ptal se mne jak se jmenuji a když jsem mu řekl svoje jméno, ptal se mne, nebyl-li jsem uvězněn ve Zlíně. Tam jsem uvězněn nebyl, ale byl tam vězněn můj bratr. Podle toho usuzují, že to byli gestapáci ze Zlína, protože mne podle jména a snad i podle podoby poznávali, neboť bratr jest mi podoběn. V té době byla již přestřelka. Za chvíli mne tyto gestapáci dovedli níže do hrabníku, kde byli shromážděni Juříčkovi, Machalkovi, Martincovi a Vychopňův syn. Tito gestapáci pak odešli dolů k Juříčkovému stavení. Asi 4 kroky nad námi byli vojáci s policejními psy - vlčáky. Jeden z nich mluvil k nám špatně česky a při tom ukazoval na stavení Machalkovo a pak Martincovo, které označil za dobrá v tom smyslu, že tam nejsou partyzáni. Pak ukázal na stavení Juříčkovo s poznámkou, že tam dva Rusi přespali / přenocovali/ a že to není dobré, ale Müller, že tam přespal, ale Müller není partyzán, ptali se pak rozumíš? Odpověděl jsem jim, že rozumím a současně jsem zdůraznil to, že Müller tam přespal jako špiel, na což oni přisvědčili.

Ještě když jsem byl se zmíněnými dvěma gestapáky na dříve zmíněném místě, viděl jsem jak SSmanni ode mne ve vzdálenosti asi 50 kroků bili nějakou holí Jana Juříčka, který při tom ležel na zemi. Toto jeho týrání začalo tím, že jeden z těchto SSmannů k Juříčkovi přiskočil, vrazil mu pěstí pod bradu a dal mu políček. Při tom se Juříček svalil a dále pak byl zbit zmíněnou holí. Slyšel jsem, že se ho při tomto týrání vyptávali na nějaká jména, tato jména jsem nerozuměl.. Pak ho spoutali a přivázali ke stromu. Tam byl uvázan do té doby, než z Juříčkova stavení vytáhli někoho zastřeleného. V té době již střecha Juříčkova stavení hořela. Odvedli pak Jana Juříčka dolů ke stavení, kde mu někdo z Němců připomínal jeho vyjádření tím, že dříve řekl, že tam nikdo není. Pak Juříček stál u dveří chléva

a volal do chláva jména, která mu někdo z Němců diktoval. Ze chláva však nikdo nevyšel a v tom zazněla slabá rána a Juříček se současně skácel. Co se dělo s Juříčkem nevím, neboť v té době jsme byli všichni přemístěni, odkud jsme pak již neměli toto místo v dohledu.

Pokud jsem byl na místě, odkud jsem dobře viděl k Juříčkova stavení, pozoroval jsem, že okolo stavení stále obchází cnen gestapák, který mne odvedl z domova. Tento gestapák byl asi 180 cm vysoký, štíhlé postavy, kudrnatých světlých krátkých vlasů, byz čepice. měl blůzu s rozhaleným límcem / gestapáckou/, černé jezdecké kalhoty, vysoké černé boty a byl ozbrojen celoželezným automatem se sklápěcí pažbou. Cnen gestapák při obcházení Juříčkova stavení, stále automatem do oken a dveří mířil, kdežto jiní se částečně kryli. Byl ve stáří asi 35 roků.

Podle předložené fotografie Jana Nowoka, nepoznávám bezpečně někoho z Němců přítomných celému tomu ději u Juříčků v Veskovci.

Více nemám co k podotknutí.

Protokol byl vyslychanému přečten, shledán správným, ukončen a podepsán.

Val. Polanka, 26. dubna 1946.

Vyslychající:

štrážm. Vacula v.r.

Vyslychaný:

Jašek Jan, v.r.

Svědék:

Zapisovatel:

podpis nečitelný.

štrážm. Vacula, v.r.

Za správnost opisu:

Meinard